

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.III.21.161/2020/7. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Farkas Antónia bíró

A felperesek: Felperes1

(Cím2) I. rendű

Felperes2

(Cím3) II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Boza Laura ügyvéd

(Cím6)

Az alperes: Alperes1

(Cím1)

Az alperes képviselője:

Francsics és Társai Ügyvédi Iroda

(Cím4,

ügyintéző: dr. Górh Csaba ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:

felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.281/2020/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék 10.P.20.376/2018/38.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését részben hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felpereseket 329.750 (háromszázhuszonkilencezer-hétszázötven) forint le nem rótt kereseti illetéknek az állam javára, az illetékes állami adóhatóság külön felhívására történő egyetemleges megfizetésére, az alperest 68.350 (hatvannyolcezer-háromszázötven) forint le nem rótt kereseti illetéknek az állam javára, az illetékes állami adóhatóság külön felhívására történő megfizetésére kötelezi. Egyebekben a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy az illetékes állami adóhatóság külön felhívására egyetemlegesen fizessenek meg az államnak 100.000 (százezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2002. január 5-én fogászati kezelések és fogpótlások elvégzésére irányuló vállalkozási szerződést kötött egy fogszakorvossal (a továbbiakban: alvállalkozó).

[2] A felperesek jogelődje a meglévő fogpótlásai lecserélése céljából kereste fel az alvállalkozót, akihez 2011. június 27-től 2012. március 28-ig járt vizsgálatokra és kezelésekre. Az alvállalkozó eltávolította a felperesek jogelődjének fogpótlásait, kihúzta 10 fogát, majd új alsó és felső fogpótlásokat készített. Mivel azonban a felperesek jogelődje az új fogpótlásokkal elégedetlen volt, ezért 2012. március 28. után további kezelésen már nem jelent meg. A kezelésekkért és a fogpótlásokért 278.000 forintot fizetett meg az alperesnek.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[3] A felperesek – a jogelődjüknek az eljárás folyamán bekövetkezett halálát követően módosított – keresetükben 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és 544.000 forint vagyoni kártérítés, valamint ezen összegek késedelmi kamatai megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Állításuk szerint az alperes alvállalkozója nem tájékoztatta megfelelően a jogelődjüket arról, hogy 10 fogát fogja eltávolítani, és a jogelődjük nem járult hozzá a 10 foga mindegyikének kihúzásához. Hivatkoztak arra, hogy a megfelelő előzetes tájékoztatás és beleegyezés nélküli fogeltávolítással az alperes megsértette a jogelődjük egészséghez és testi épséghez fűződő jogait. A vagyoni kártérítés iránti igényüket arra alapították, hogy az alperes alvállalkozója hibásan teljesített, mert az általa elkészített új fogpótlás alkalmatlan volt a használatra, emiatt másik fogpótlást kellett készíttetnie, és a szájápolásának költségei megemelkedtek. Éppen ezért kérték a 278.000 forint munkadíj visszatérítését, valamint az 5.000 forint összegű árajánlat költségének, az új fogpótlás 127.000 forint összegű költségének, a 130.000 forint szájápolási többletköltségnek és a stomatológiai szakvélemény 4.000 forint összegű költségének megtérítését.

[4] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és másodfokú ítélet

[5] Az elsőfokú bíróság – a másodfokú bíróság 6.Pf.21.405/2015/5. számú hatályon kívül helyező végzése folytán megismételt eljárásban meghozott – ítéletével megállapította, hogy az alperes alvállalkozója a felperesek jogelődjének fogászati kezelése körében szerződést szegett, és ezzel megsértette a felperesek jogelődjének egészséghez és testi épséghez fűződő személyiségi jogát. Ezt meghaladóan a keresettel egyezően marasztalta az alperest.

[6] Mindenekelőtt megállapította, hogy a felperesek jogelődje és az alperes között a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 389. § (1) bekezdése szerinti vállalkozási szerződés jött létre, amely fogászati kezelésre irányult. Rögzítette azt is, hogy a szerződést mindkét fél csak részben teljesítette, mert a felperesek jogelődje a kezeléseket megszakította.

[7] Nem találta bizonyítottnak, hogy az alperes alvállalkozója az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 13. §-ában foglaltaknak megfelelően tájékoztatta a felperesek jogelődjét arról, hogy 10 fogát fogja kihúzni. Bizonyítatlannak találta azt is, hogy a felperesek jogelődje az Eütv. 15. § (3a) bekezdésében megkövetelt beleegyezését mind a 10 fogának kihúzásához megadta. Az utóbbiakkal kapcsolatban, a

szakértői bizonyítás eredményét is értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a foghúzás az Eütv. 3. § m) pontjában definiált invazív beavatkozásnak minősül, amelynek elvégzéséhez írásbeli beleegyezésre lett volna szükség.

[8] A közjegyző által előzetes bizonyítási eljárásban kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján azt is megállapította, hogy az alperes alvállalkozója a felperes jogelődjének 4 fogát indokolatlanul távolította el.

[9] Mindebből azt a jogi következtetést vonta le, hogy az indokolatlan, beleegyezés nélküli fogeltávolítással az alperes megszegte a vállalkozási szerződést, azt hibásan teljesítette, egyúttal megsértette a felperesek jogelődjének egészséghez és testi épséghez, valamint önrendelkezéshez fűződő személyiségi jogát. Erre tekintettel a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, 310. §-a és 339. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a keresetben követelt vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Kifejtette, hogy a felperesek által megjelölt összegű nem vagyoni kártérítés a felperesek jogelődjét ért nem vagyoni hátrányokra figyelemmel elégséges és egyben megfelelő kompenzációt jelent, míg a felperesek a vagyoni károk bekövetkezését és összegét számlákkal bizonyították.

[10] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, abból mellőzte az alperes alvállalkozójának szerződésszegésével a felperesek jogelődje személyiségi jogainak megsértését megállapító rendelkezést, és az alperes által a felpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak fizetendő nem vagyoni kártérítés tőkeösszegét 2.000.000 forintra, a vagyoni kártérítés tőkeösszegét 278.000 forintra leszállította. Egyebekben – a per főtárgya tekintetében – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[11] Kiemelte, hogy a felpereseknek a szerződésszegés, illetve a személyiségi jogsértés megállapítása iránti keresete nem volt, ezért a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 215. §-ának megsértésére tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó rendelkezését mellőzte.

[12] Az elsőfokú bíróságtól eltérően az alperes és a felperesek jogelődje között létrejött szerződést a régi Ptk. 474. § (1) bekezdésében körülírt megbízással vegyes, a régi Ptk. 389. § (1) bekezdése szerinti vállalkozási szerződésnek minősítette. Rámutatott továbbá arra, hogy a fogorvosi ellátások és beavatkozások teljesítését a megbízás, a fogpótlás elkészítését a vállalkozás szabályai szerint kellett megítélni, ezért a hibás teljesítés csak a fogpótlás elkészítése tekintetében volt vizsgálható.

[13] A tájékoztatás megfelelőségének vizsgálatakor figyelemmel volt arra, hogy az előzetes bizonyítási eljárásban kirendelt szakértő és az Egészségügyi Tudományos Tanács szakértői testülete a foghúzást egyaránt invazív beavatkozásnak minősítette. Ehhez képest nem szakkérdésnek, hanem jogkérdésnek tekintette annak megválaszolását, hogy az invazív beavatkozáshoz szükséges beleegyezést milyen formában kell megadni. Emiatt annak tulajdonított jelentőséget, hogy az Eütv. 15. § (5) bekezdése – a testületi szakvéleményben foglaltaktól eltérően – az invazív beavatkozáshoz írásbeli beleegyezést követel meg.

[14] A jogerős ítélet indokolása szerint az alperes ugyanakkor nem állította, és nem is bizonyította, hogy a felperesek jogelődje írásban hozzájárult valamennyi fogának eltávolításához, és az alperes az alvállalkozója által előzetesen adott tájékoztatás tartalmát sem tudta bizonyítani. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperesek jogelődjének a megfelelő tájékoztatás hiányában nem lehetett tudomása arról, hogy melyik és mennyi fogát fogják kihúzni. Nem tekintette a foghúzáshoz való beleegyezés ráutaló magatartással történt megadásának azt, hogy a felpereseknek az érzéstelenítő hatása alatt állt jogelődje az egyes fogai eltávolítását nem ellenezte. Mindezek miatt az elsőfokú bírósággal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a felperesek jogelődjének testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi joga is sérült, amelyre tekintettel a felperesek megalapozottan követelhettek nem vagyoni kártérítést.

[15] Értékelte továbbá azt a szakértői megállapítást, hogy az alperes alvállalkozója a felperes jogelődjének legalább 4 fogát indokolatlanul húzta ki. Emiatt kifejtette, hogy ha az alperes alvállalkozója esetleg tájékoztatta volna a felperesek jogelődjét a 10 fog kihúzásának szükségességéről, akkor ez a tájékoztatás téves volt, és – az Eütv. 15. § (3) bekezdésére figyelemmel – az azon alapuló esetleges beleegyezés a testi épséget és az egészséget sértő magatartást a jogsértő jellegétől nem foszthatta meg. Érvelése szerint ezért a az alperes alvállalkozója a téves tájékoztatással és az indokolatlan foghúzásokkal megszegte a régi Ptk. 474. § (2) bekezdésében előírt azt a kötelezettségét, a megbízó érdekének megfelelően kell eljárnia, egyúttal megsértette az Eütv. 77. § (3) bekezdése által támasztott követelményt.

[16] Mivel a felperesek jogelődjének átadott fogpótlás ideiglenes fogpótlásként sem volt megfelelő, ezért azt állapította meg, hogy az alperes hibásan teljesített, és erre tekintettel a felperesek jogelődje a régi Ptk. 395. § (1) bekezdése alapján a szerződéstől jogszerűen állt el, míg az alperes a régi Ptk. 310. §-a szerint köteles volt megtéríteni a hibás teljesítésből eredő károkat.

[17] A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításakor figyelembe vette, hogy a 4 – a fentiek szerint megtartható – fog elvesztése összességében, ha nem is súlyos, de az elhanyagolható mértéket meghaladó testi fogyatkozásnak minősült, és anélkül a felperesek jogelődjének esélye lett volna szilárdabban illeszkedő, a funkcióját jobban betöltő fogpótlásra. A mérlegelés körébe vonta azt is, hogy a funkcionálisan nem megfelelő ideiglenes fogpótlás a felperesek jogelődjének a táplálkozásban és a beszédben is nehézséget okozott, továbbá hátrányosan befolyásolta a társasági életét és a személyes kapcsolattartását. Mindezekre figyelemmel, a régi Pp. 206. § (3) bekezdésének alkalmazásával a nem vagyoni kártérítés összegét 2.000.000 forintban határozta meg, amelyet szükségesnek és alkalmasnak talált a felperesek jogelődjét a személyiségi jogainak megsértésével összefüggésben ért személyi hátrányok hozzávetőleges kiküszöbölésére.

[18] A fogpótlásnak a rendeltetésszerű használatra való alkalmatlansága miatt a felperesek jogelődje által az alperesnek megfizetett 278.000 forintot a régi Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint a hibás teljesítéssel okozati összefüggésben keletkezett, az alperes által megtérítendő kárnak minősítette.

[19] Miután azonban a fogpótlásának költségét a felperesek jogelődjének akkor is viselnie kellett volna, ha az alperes hibátlanul teljesítette volna a szerződést, a mással készíttetett új fogpótlás költségének megtérítése iránti kártérítési igényt megalapozatlannak tartotta.

[20] Az alperesnek a szájápolási többletköltség megtérítésére való kötelezését azzal az indokkal mellőzte, hogy a felperesek e költség felmerülését és összegét semmilyen bizonyítékkal nem támasztották alá.

[21] A stomatológiai szakvélemény beszerzésének költségét az elsőfokú bíróságtól eltérően nem tekintette önálló kárnak, az álláspontja szerint legfeljebb perköltségként lett volna érvényesíthető. Az árajánlat beszerzésével felmerült kiadás megtérítése iránti keresetet pedig azért találta alaptalannak, mert az abban feltüntetett implantátum beültetésére az alperes nem vállalt kötelezettséget.

A felülvizsgálati kérelem

[22] A jogerős ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

[23] Megsértett jogszabályhelyként a régi Pp. 81. § (2) bekezdését, 206. § (1) és (3) bekezdését, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (7) bekezdését jelölték meg.

[24] Megismételték a keresetükben foglalt tény- és jogállításaikat. Egyetértettek a másodfokú bíróságnak a szerződés megszegésével, a jogelődjük személyiségi jogainak megsértésével és – erre tekintettel – az alperes kártérítési felelősségének fennállásával kapcsolatos megállapításaival.

[25] Álláspontjuk szerint a másodfokú bíróság ugyan helyesen hivatkozott a régi Pp. 206. § (3) bekezdésére, de a mérlegelésének szempontjait a jogerős ítélet indokolása nem tartalmazza. Sérelmezték, hogy a másodfokú bíróság nem tartotta megtérítendőnek a foghúzások és az alkalmatlan fogpótlás okozta szájüregi sérülések fertőtlenítésére, kezelésére és gyógyítására fordított kiadásokat, holott azok felmerülése és összege köztudomású ténynek tekinthető. Állításuk szerint ugyanis az a személy, aki napi három alkalommal mos fogat, a fogkeféjét rendszeresen cseréli, és szájöblítőt is alkalmaz, minimálisan havi 2.000 forintos szájápolási költséggel számolhat.

[26] A korábbiakkal egyezően adták elő, hogy az elvégzett beavatkozások után a jogelődjüknek a haláláig folyamatos fájdalmai voltak, és a korábbi életminősége negatív irányba fordult. Változatlanul hivatkoztak arra, hogy az alperes által készített fogpótlásnak a funkciója betöltésére való alkalmatlanságát valamennyi szakértő megállapította.

[27] Kifogásolták, hogy az őket terhelő perköltség megállapításánál a másodfokú bíróság nem vette figyelembe a régi Pp. 81. § (2) bekezdésében foglaltakat.

[28] Hivatkoztak továbbá arra, hogy mivel a pert előzetes bizonyítás előzte meg, ezért az eljárási illeték az Itv. 42. § (7) bekezdése értelmében az egyébként fizetendő illeték 50%-a volt, de ezt az őket illetékfizetésre kötelező rendelkezésének meghozatalakor a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

[29] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[30] A Kúria a Pfv.III.21.161/2020/3. számú végzésével a felperesek felülvizsgálati kérelmének vagyoni kártérítésre vonatkozó részét – a régi Pp. 273. § (2) bekezdés a) pontja alapján, a régi Pp. 271. § (2) bekezdésére utalással – hivatalból elutasította.

A Kúria döntése és jogi indokai

[31] A felülvizsgálati kérelem részben megalapozott.

[32] A Kúria a régi Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között eljárva, a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezése sérti az Itv. keresetindításkor hatályban volt 58. § (10) bekezdését, egyebekben a felperesek által megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem jogszabálysértő.

[33] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [rég. Pp. 272. § (2) bekezdés]. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel [1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. és 4. pontja].

[34] Ezek kiemelése az adott esetben azért volt lényeges, mert bár a felperesek felülvizsgálati kérelme a jogerős ítélet részbeni hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, az általuk hivatkozott jogszabálysértések alapján ilyen terjedelmű felülvizsgálatnak nem lehetett helye. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben annyiban változtatta meg, hogy a felperesek jogelődjének személyiségi jogainak megsértését megállapító rendelkezést mellőzte, amit a régi Pp. 215. §-ában írt túlterjeszkedés tilalmának megsértésével indokolt. Mivel azonban a felpereseknek az említett eljárásjogi jogszabályhely sérelmére alapított felülvizsgálati támadása nem volt, ezért a jogerős ítéletnek ez a rendelkezése nem képezhetette a felülvizsgálat tárgyát. Emellett a felülvizsgálati kérelem részbeni hivatalból elutasítására tekintettel a felülvizsgálat a jogerős ítélet vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezésére sem terjedhetett ki.

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelem alapján az ügy érdemét illetően sem a felperesek jogelődje és az alperes között létrejött szerződés minősítésének, sem a szerződés

megszegésének, sem a felperesek jogelődjének adott tájékoztatás megfelelőségének és az írásbeli beleegyezés szükségességének, sem a felperesek jogelődje személyiségi jogainak megsértésének, sem pedig a hibás teljesítéssel okozott kárért való felelősség fennállásának kérdésében nem foglalhatott állást. A felperesek a másodfokú bíróság által e körben kifejtett, a keresetükkel érvényesített jog fennállását megalapozó jogi indokokkal értelemszerűen egyetértettek. Amit sérelmeztek, az az elsőfokú bíróság részéről a javukra a keresettel egyezően megítélt vagyoni és nem vagyoni kártérítés összegének leszállítása volt, amelyek közül azonban csak az utóbbi rendelkezéssel összefüggő felülvizsgálati támadás volt érdemben vizsgálható.

[36] A másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének az elsőfokú bíróságtól eltérő meghatározásakor kifejezetten hivatkozott a régi Pp. 206. § (3) bekezdésére. Ennek, a szabad belátás szerinti döntés elvét rögzítő eljárásjogi jogszabályhelynek az alkalmazását a felülvizsgálati kérelmükben a felperesek is indokoltak tartották, de kifogásolták a mérlegelés szempontjai megállapításának elmaradását. Ezzel szemben a másodfokú bíróság a felperesek jogelődjét ért nem vagyoni hátrányokat teljeskörűen feltárta, és értékelte a jogsértés súlyát. A felülvizsgálati kérelemben előadottakkal ellentétben az e körben lényeges szakértői megállapításokra is figyelemmel volt. A másodfokú bíróság mérlegelési tevékenysége ezért megfelelt a régi Pp. 206. § (3) bekezdésének, és az ily módon megállapított mértékű nem vagyoni kártérítés alkalmas a kompenzációs funkciójának betöltésére.

[37] A felperesek a jogerős ítéletnek az őket az alperes részére perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését anélkül támadták, hogy azzal kapcsolatban határozott, a perköltség összegét feltüntető kérelmet terjesztettek volna elő, ami az érdemi felülvizsgálatot eleve kizárta. Mindazonáltal az általuk megjelölt jogszabályhelynek, a régi Pp. 81. § (2) bekezdésének megsértése fel sem merülhetett, hiszen az a perköltség viselésének a bíróság mérlegelésétől függően alkalmazható különös szabályát tartalmazza.

[38] A felülvizsgálati kérelemben ugyancsak hivatkozott Itv. 42. § (7) bekezdése az időbeli hatályára tekintettel a perben nem volt alkalmazható. Ez a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény hatálybalépésével összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2017. évi CXXX. törvény 1. § (6) bekezdésével beiktatott jogszabályhely ugyanis csak a keresetindítás után, 2018. január 1-jén lépett hatályba. Mivel azonban a keresetindításkor hatályban volt Itv. 58. § (10) bekezdése azonosan rendelkezett, ezért a régi Pp. 272. § (3) bekezdésére tekintettel a felülvizsgálatnak az Itv. 58. § (10) bekezdésén kellett alapulnia. E szerint az eljárási illeték az egyébként fizetendő illeték 50%-a, ha a polgári pert – akár közjegyző, akár bíróság előtt lefolytatott – előzetes bizonyítási eljárás előzte meg. Az adott esetben ez a feltétel nem vitásan fennállt, a felperesek jogelődjének kérelmére ugyanis a közjegyző a keresetindítás előtt előzetes bizonyítást rendelt el, és az annak során kiállított szakvéleményt a felperesek a perben felhasználták. Éppen ezért az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta [Itv. 62. § (1) bekezdés b) pontja] miatt le nem rótt és a jogerős ítélet alapján a felek által az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazott, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. § (2) bekezdése értelmében az államnak fizetendő kereseti illeték teljes összege – az Itv. 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesen meghatározott – 796.200 forint helyett csupán 398.100 forint volt. Ebből a pernyertesség-pervesztesség jogerős ítéletben megállapított arányának megfelelően a felperesek 329.750 forint, az alperes 68.350 forint megfizetésére köteles.

[39] Azt a lehetőséget, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásban reformatórius jogkörben eljárva, hivatalból az eljárás korábbi szakaszaiban le nem rótt illeték megfizetéséről a jogerős határozatban foglaltaktól eltérően rendelkezzen, a régi Pp. 270. § (1) bekezdésének és 274. § (4) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazott régi Pp. 253. § (3) bekezdésének második mondata teremti meg. Az utóbbi jogszabályhely szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Ennek a felülvizsgálati eljárásban való megfelelő alkalmazása a Kúria számára az említett kérdésben a felülvizsgálati kérelem korlátaira tekintet nélküli határozat meghozatalát teszi lehetővé (Kúria Pfv.III.20.875/2019/6.). Ennélfogva az adott esetben a felülvizsgálati kérelmet elő nem terjesztett alperes által az államnak fizetendő kereseti illeték összege leszállításának sem volt eljárásjogi akadálya.

[40] A Kúria a kifejtettekre figyelemmel, a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését részben hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és a feleket a fenti összegű le nem rótt kereseti illetéknek az állam javára való megfizetésére kötelezte. Egyebekben a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését a régi Pp. 275. § (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

Záró rész

[41] Minthogy a per főtárgya tekintetében a felülvizsgálati eljárásban pernyertes alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, a felperesek által megtérítendő felülvizsgálati eljárási költsége nem merült fel.

[42] A felperesek az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési jogos volta miatt le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazott Kmr. 13. § (2) bekezdése értelmében kötelesek.

[43] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Korm. rendelet 27. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[44] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. június 23.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Antónia s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bíróági ügyintéző

HM